

การสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน

SOCIAL SUPPORTS OF THE PERSONS WITH DISABILITIES IN MUANG LAMPHUN MUNICIPAL AREA, LAMPHUN PROVINCE

ผู้วิจัย

รุ่งชฎาพร ใจยา¹

อาจารย์ที่ปรึกษา

ดร.รพีพร เทียมจันทร์²

รองศาสตราจารย์ณรงค์ ณ เชียงใหม่³

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 160 ราย เป็นผู้พิการอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลเมืองลำพูน อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน (ยกเว้นผู้พิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามประกอบด้วย 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และ 2) แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้พิการได้รับการสนับสนุนด้านอารมณ์ และด้านข้อมูลข่าวสาร อยู่ในระดับสูง แต่มีการสนับสนุนด้านการยอมรับ ยกย่อง และเห็นคุณค่า ด้านการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และด้านสิ่งของ แรงงาน และบริการ อยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ : สนับสนุนทางสังคม, ผู้พิการ

¹ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

² อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

³ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ABSTRACT

This descriptive study aims to study social support of the persons with disabilities in Maung Lamphun municipal area. The sample was 160 persons with disabilities at the age of 18 years and over living in Maung Lamphun municipal area, Maung district, Lamphun province (except intellectual disabilities or learning disabilities). The samples were selected by using simple random sampling. The instruments was a questionnaire consist of 1) Demographic Data and 2) Social Supports questionnaire. Data were analyzed in terms of frequency distribution, mean, percentage, and standard deviation.

The results of the study revealed that the overall social support of the persons with disabilities in Maung Lamphun municipal area were at a high level. The social support in each aspects that is emotional support and information support were a high level, but esteem support, socially support and instrumental support were at a moderate level.

KEYWORDS : Social support, The person with disability

บทนำ

มนุษย์มีผลโดยตรงต่อความเจริญก้าวหน้าของสังคมและประเทศชาติ ถ้าสังคมใดมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพมีประสิทธิภาพและมีสมรรถภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจดีแล้ว สังคมนั้น ๆ ก็ย่อมจะมีความเจริญก้าวหน้า แต่ในความเป็นจริงแล้ว ย่อมจะต้องมีประชากรที่มีความบกพร่องหรือความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจหรือสติปัญญาที่รวมเรียกว่า “ผู้พิการ” รวมอยู่ในสังคมด้วยเสมอ เช่นเดียวกับสังคมไทย ที่มีผู้พิการรวมอยู่เป็นจำนวนมาก รัฐบาลตระหนักถึงความสำคัญของผู้พิการ จึงได้มีการประกาศใช้ พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ เพื่อให้

ผู้พิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ตลอดจนให้รัฐต้องสงเคราะห์คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกระทรวงสาธารณสุข ให้การช่วยเหลือสนับสนุนใน 3 รูปแบบ คือ 1) รูปแบบข้อมูลข่าวสาร เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย 2) รูปแบบที่เป็นรูปธรรม เช่น เบี้ยยังชีพ เงินสงเคราะห์ครอบครัว และ 3) รูปแบบของจิตใจเช่น การให้กำลังใจในการฟื้นฟูร่างกาย เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจผู้พิการของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปีพ.ศ. 2555 พบว่าผู้พิการต้องการความช่วยเหลือหรือสนับสนุน

ที่เกี่ยวกับการดูแลจากรัฐเพิ่มเติม โดยความต้องการที่ต่องการมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) เงินสนับสนุน 2) ต้องการงานมีรายได้ที่บ้าน 3) พยาบาลมาเยี่ยมและดูแลที่บ้านเมื่อจำเป็น 4) การเข้ารักษาในโรงพยาบาลได้โดยสะดวก และ 5) ต้องการให้มีบริการพาหนะเวลาจำเป็นต้องไปที่อื่น (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2555) เช่นเดียวกับเทศบาลเมืองลำพูนมีการดูแลและส่งเสริมให้ผู้พิการมีคุณภาพชีวิตที่ดี สนับสนุนให้เข้าถึงสิทธิประโยชน์ด้านต่าง ๆ อย่างครอบคลุม โดยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ 2 หน่วยงาน คือ กองการแพทย์และกองสวัสดิการสังคม ให้การสนับสนุนเบี้ยยังชีพ การจัดสวัสดิการสงเคราะห์ผู้พิการในด้านความเป็นอยู่ และการประกอบอาชีพให้บริการทางด้านสาธารณสุขทั้งการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสมรรถภาพ แต่การช่วยเหลือสนับสนุนไม่ได้กล่าวถึงรูปแบบในการสนับสนุนทางสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน ซึ่งผลการศึกษาในครั้งนี้จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดบริการสนับสนุนทางสังคมให้แก่ผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งจะทำให้ผู้พิการสามารถดูแลตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีภาวะสุขภาพที่ดี และมีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน

สมมุติฐานงานวิจัย

ผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคม อยู่ในระดับสูง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย เป็นผู้พิการที่สามารถตัดสินใจและประเมินสภาพต่างๆ ด้วยตนเอง ขึ้นทะเบียนเป็นคนพิการ อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลเมืองลำพูน อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน (ยกเว้นผู้พิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้ เนื่องจากข้อจำกัดของสภาพความพิการอาจทำให้ข้อมูลที่ได้รับไม่ตรงกับความเป็นจริง) จำนวน 268 ราย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้พิการอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลเมืองลำพูน อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน (ยกเว้นผู้พิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้) จำนวน 160 ราย คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลากเลือกกลุ่มตัวอย่างจากบัญชีรายชื่อผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ผู้พิการ มีข้อความคำถามจำนวน 11 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ดัดแปลงมาจากการสร้างของบุญพา ณ นคร (2538) ซึ่ง

ใช้แนวคิดของคอบบ์ (Cobb, 1976) ร่วมกับแนวคิดของ เชฟเฟอร์, คอยน์ และลาซารัส (Schaefer, Coyne & Lazarus, 1981) เพื่อประเมินการสนับสนุนทางสังคม 5 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านการยอมรับ ยกย่องและเห็นคุณค่า การสนับสนุนด้านการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม การสนับสนุนด้านสิ่งของ แรงงาน และบริการ และการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร มีข้อคำถามจำนวน 25 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับความต้องการการสนับสนุนทางสังคมจากรัฐเพิ่มเติม

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนำมาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) และใช้สถิติในการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างแสดงอยู่ในรูปของการแจกแจงความถี่ และร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้านการสนับสนุนทางสังคม โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้พิการได้รับการสนับสนุนด้านอารมณ์ และด้านข้อมูลข่าวสาร อยู่ในระดับสูง แต่มีการสนับสนุนด้านการยอมรับ ยกย่อง และเห็น

คุณค่า ด้านการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และด้านสิ่งของ แรงงาน และบริการ อยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ ผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนต้องการให้รัฐช่วยเหลือเพิ่มเติมในเรื่องการสนับสนุนด้านสังคม คิดเป็นร้อยละ 43.2 ได้แก่ เบี้ยยังชีพ สงเคราะห์ที่อยู่อาศัย และสงเคราะห์ครอบครัว รองลงมาต้องการสนับสนุนด้านอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 30.7 ได้แก่ การจัดหางาน เงินทุนประกอบอาชีพ และฝึกอาชีพ ต้องการสนับสนุนด้านการแพทย์ คิดเป็นร้อยละ 19.4 ได้แก่ การจัดหายาอุปกรณ์ช่วยความพิการ การรักษาฟื้นฟูร่างกาย และอันดับสุดท้าย ต้องการสนับสนุนด้านการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 6.7 ได้แก่ การช่วยเหลือให้ได้เรียนต่อ และทุนการศึกษาสำหรับเรียนต่อ

อภิปรายผล

การศึกษาพบว่าการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน อยู่ในระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้พิการส่วนใหญ่อยู่ในวัยผู้สูงอายุ ซึ่งโดยสังคมและวัฒนธรรมของไทยผู้สูงอายุมีแนวโน้มจะได้รับการสนับสนุนทางด้านอารมณ์จากครอบครัวได้ง่าย ไม่ว่าจะเป็นการให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิดสนิทสนม ความผูกพันและความอบอุ่นใจ จากบุคคลในครอบครัวเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อยามเจ็บป่วยหรือเกิดความพิการ และผู้พิการที่มีคู่ชีวิต จะมีสามีหรือภรรยาที่คอยดูแลซึ่งกันและกันตลอดเวลา มีที่ปรึกษา เกิดกำลังใจและความมั่นใจในการเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ทำให้ได้

รับการยอมรับ ยกย่อง และเห็นคุณค่า อีกทั้ง การได้รับการสนับสนุนข้อมูลข่าวสารจาก คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตัวที่ถูกต้อง เหมาะสมกับความพิการ เช่น การรับประทานอาหาร การออกกำลังกาย การรับประทานยา ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมสุขภาพที่ดี นอกจากนี้ ผู้พิการยังได้รับการสนับสนุนจากรัฐในรูปแบบ สิ่งของ แร่งงาน และบริการ เช่น เบี้ยยังชีพ เงินสงเคราะห์ครอบครัว และการช่วยเหลือ ของใช้ เสื้อผ้า อาหาร เป็นต้น

เมื่อจำแนกตามการสนับสนุนทาง สังคมในแต่ละด้าน พบว่า ผู้พิการได้รับการ สนับสนุนด้านอารมณ์ โดยภาพรวมอยู่ใน ระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้พิการส่วน ใหญ่มักจะมีความวิตกกังวล กลัว และรู้สึกว่า ตนเองเป็นผู้ด้อยสมรรถภาพ ครอบครัวเป็น แหล่งระดับประคองจิตใจที่สำคัญสำหรับ ผู้พิการ จากความใกล้ชิดส่งผลต่ออารมณ์ โดยรวมทำให้รู้สึกปลอดภัย อบอุ่น และไม่เกิด ความรู้สึกโดดเดี่ยว การพบปะพูดคุยเพื่อให้ ผู้พิการระบายอารมณ์ความรู้สึกไม่สบายใจ และให้กำลังใจให้สามารถเผชิญปัญหาและ อุปสรรคต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ล้วนทำให้ผู้พิการได้รับการสนับสนุนด้าน อารมณ์อยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับการศึกษา ของพรณา เจริญสันต์ (2553) ศึกษาปัจจัยที่ มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตของผู้พิการทางกาย และการเคลื่อนไหวในจังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหว มีคุณภาพชีวิตระดับกลาง และได้รับการ สนับสนุนด้านอารมณ์อยู่ในระดับดี

สำหรับการสนับสนุนด้านการยอมรับ ยกย่อง และเห็นคุณค่า พบว่าผู้พิการได้รับ การสนับสนุนด้านการยอมรับ ยกย่อง และ เห็นคุณค่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องจากผู้พิการมีข้อจำกัดในเรื่องการ เคลื่อนไหว มีความทนทานของร่างกายต่อการ ทำกิจกรรมน้อย ต้องคอยพึ่งพาครอบครัวหรือ คนใกล้ชิดในการทำกิจกรรม ส่งผลทำให้รู้สึก มีคุณค่าในตนเองลดลง อาจท้อแท้ ล้มหวัง ประกอบกับครอบครัวหรือคนใกล้ชิดอาจเห็น ว่า ผู้พิการมีความวิตกกังวลและความท้อแท้ ในสภาพความพิการที่ต้องเผชิญอยู่แล้ว เมื่อมี ปัญหาจึงหลีกเลี่ยงที่จะขอคำปรึกษาหรือความ ช่วยเหลือจากผู้พิการ แตกต่างกับการศึกษา ของกชกร ศรีสัมพันธ์ (2537) ศึกษาบทบาท ของสมาชิกในครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรม การเผชิญปัญหาของผู้พิการที่มาใช้บริการ ณ สาขากายอุปกรณ์ภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟู คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ผลการ ศึกษาพบว่า สมาชิกในครอบครัวมีบทบาทใน การสนับสนุนทางสังคมแก่ผู้พิการ โดยมีการ สนับสนุนทางอารมณ์ และด้านการยอมรับ อยู่ในระดับสูง

ส่วนการสนับสนุนด้านการเป็น ส่วนหนึ่งของสังคม พบว่าผู้พิการได้รับการ สนับสนุนด้านการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโดย ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ถึงแม้ว่าชุมชน ในเขตเทศบาลเมืองลำพูนจะสนับสนุนให้ ผู้พิการใช้ชีวิตให้เหมือนคนปกติ สนับสนุน การประกอบอาชีพ การเข้าร่วมกิจกรรม ของชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้พิการเทศบาลเมืองลำพูน ชมรมผู้สูงอายุ

ชมรมออกกำลังกาย ฯลฯ แต่ทั้งนี้ ผู้พิการอาจขาดความภาคภูมิใจในตนเอง และคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถที่จะทำกิจกรรมหรือ มีส่วนร่วมในสังคม บางรายก็มีข้อจำกัดในด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว จนทำให้รู้สึกว่าคุณภาพชีวิตของตนเองเป็นภาระของครอบครัว และอับอายในภาพลักษณ์ความพิการของตน จึงเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคม เช่น งานตามประเพณี กิจกรรมทางศาสนา ลดลง นอกจากนี้ อุปสรรคในเชิงกายภาพที่ไม่เอื้อต่อการเข้าถึงผู้พิการ เช่น บันไดวัดไม่มีราวจับ ไม่มีทางลาดสำหรับรถเข็น ฯลฯ ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การมีส่วนร่วมในสังคมของผู้พิการลดลง สอดคล้องกับแนวคิดคอปป์ (Cobb อ้างถึงในเฉลิม รัตนโสภณา, 2553 : 121) กล่าวว่า ความพิการเสี่ยงต่อภาวะแทรกซ้อนได้ง่าย ทำให้ผู้พิการมีความรู้สึกแตกต่างหรือมีค่าน้อยกว่าผู้อื่น อาจทำให้มีความรู้สึกอยากอยู่คนเดียว ไม่ต้องการมีกิจกรรมทางสังคม ซึ่งในที่สุดจะทำให้ผู้พิการขาดการติดต่อกับสังคม การได้รับการสนับสนุนทางสังคมทำให้ผู้พิการรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีกิจกรรมร่วมกัน มีความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะทำให้บุคคลไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการดำรงชีวิต

ทางด้านการสนับสนุนด้านสิ่งของ แรงงาน และบริการ พบว่าผู้พิการได้รับการสนับสนุนด้านสิ่งของ แรงงาน และบริการโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากเทศบาลเมืองลำพูน เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีการดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล ในการช่วยเหลือสวัสดิการ

สังคม และพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการ ได้แก่ การมอบเบี้ยยังชีพเดือนละ 800 บาท การจัดงานและเงินทุนในการประกอบอาชีพ การมอบสิ่งของเครื่องใช้อุปโภค - บริโภค เป็นต้น ซึ่งการสงเคราะห์ช่วยเหลือเหล่านี้ เทศบาลเมืองลำพูนได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องและมีผลงานเป็นรูปธรรม แต่ก็มีผู้พิการบางส่วนที่มีความพิการทางร่างกาย ที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานและการเข้าสังคม จึงใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในบ้าน ผู้พิการจึงขาดโอกาสที่จะเข้าถึงการให้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในสถานที่ราชการหรือหน่วยงานของรัฐ ที่จัดไว้สำหรับผู้พิการ เช่น ทางลาดราวจับ อุปกรณ์เครื่องช่วยต่าง ๆ สอดคล้องกับการศึกษาของวิไล สิปยา และจุฑารัตน์ สธิธิปัญญา (2540) ที่พบว่ากลุ่มผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองในระยะฟื้นฟูสภาพส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยการสนับสนุนด้านทรัพยากรหรือสิ่งของอยู่ในระดับปานกลางรองจากการสนับสนุนด้านอารมณ์ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ศุภญดา แสงสมเรือง (2554) ศึกษาการดูแลตนเองและการสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุพิการจากโรคเรื้อนในชุมชนสถาบันราชประชาสมาลัย จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่าผู้สูงอายุพิการจากโรคเรื้อนส่วนใหญ่ ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากตัวแทนภาครัฐในระดับมาก

นอกจากนี้การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร พบว่าผู้พิการได้รับการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร โดยภาพรวมและรายชื่ออยู่ในระดับสูง รองจากการสนับสนุนด้าน

อารมณ์ ทั้งนี้เนื่องจากผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนทุกราย จะได้รับการติดตามเยี่ยมบ้านให้คำแนะนำจากทีมสหวิชาชีพ ที่ให้บริการด้านสุขภาพเพื่อให้ผู้พิการได้รับทราบคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเหมาะสมกับความพิการ เช่น การรับประทานอาหาร การออกกำลังกาย การรับประทานยา ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมสุขภาพที่ดี ในเรื่องการรับประทานอาหาร การออกกำลังกาย การพักผ่อนนอนหลับ ฯลฯ นอกจากนี้การรักษาตัวในโรงพยาบาลหรือการตรวจตามนัดบ่อย ๆ นอกจากจะได้รับการตรวจวินิจฉัยและการรักษาแล้ว ผู้พิการยังจะได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการดูแลตนเองเพื่อนำไปปฏิบัติต่อบ้าน ประกอบกับความพิการเป็นภาวะความบกพร่องที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย องค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ จึงมีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางสื่อต่าง ๆ ซึ่งผู้พิการอาจแสวงหาข้อมูลข่าวสารจากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และสื่อต่าง ๆ ด้วยตนเองมากขึ้น ไม่เฉพาะแต่คำแนะนำจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเท่านั้น แต่ผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรนภา เจริญสันต์ (2553) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวในจังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวมีคุณภาพชีวิตระดับกลาง และได้รับการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสารอยู่ในระดับปานกลาง

ขณะที่ความคาดหวังจะได้รับการสนับสนุนจากรัฐ มักจะเป็นในเรื่องของการสนับสนุนในรูปแบบที่เป็นรูปธรรมและข้อมูล

ข่าวสารมากกว่ารูปแบบของจิตใจและอารมณ์ จากข้อเสนอแนะพบว่า ผู้พิการไม่ได้กล่าวถึงความต้องการการสนับสนุนเพิ่มเติมที่เป็นรูปแบบอารมณ์ แต่ต้องการการสนับสนุนเพิ่มเติมในเรื่องเบี้ยยังชีพ การจัดหางาน และเงินทุนประกอบอาชีพเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้พิการเห็นว่าการสนับสนุนจากรัฐในเรื่องดังกล่าวยังไม่เพียงพอกับความต้องการและได้รับไม่ต่อเนื่อง เช่น เงินสงเคราะห์ครอบครัว หรือเบี้ยยังชีพ 800 บาทต่อเดือน กล่าวได้ว่าไม่เพียงพอสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันในสภาพสังคมปัจจุบัน ซึ่งมีรายจ่ายหรือค่าครองชีพสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. ควรนำผลการวิจัยไปกำหนดเป็นนโยบายและแผนงาน/โครงการเพื่อพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพของผู้พิการ
2. สนับสนุนให้ผู้พิการได้รับการสนับสนุนทางสังคมให้เหมาะสมและสม่ำเสมอ ในประเด็นที่ผู้พิการยังได้รับการสนับสนุนในระดับต่ำสุดในแต่ละด้าน เช่น เป็นที่ปรึกษาและรับฟังเมื่อผู้พิการไม่สบายใจ ส่งเสริมการได้รับความไว้วางใจ ให้รับผิดชอบงานต่าง ๆ สนับสนุนให้ผู้พิการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ งานตามประเพณี งานสังสรรค์ หรือกิจกรรมทางศาสนา องค์กรภาครัฐจัดสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ทางลาด รววจับ ห้อยน้ำ อุปกรณ์เครื่องช่วยต่าง ๆ ให้แก่ผู้พิการ องค์กรภาครัฐแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับสวัสดิการผู้พิการให้ทราบ ประชาสัมพันธ์ให้ผู้พิการได้รับความรู้

ข่าวสารทางโทรทัศน วิทย หนังสือพิมพ์ และ
สื่อตางๆ

ขอเสนอแนะในการศึกษาครั้ง ตอไป

1. ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่อาจมีผล
ตอพฤติกรรมสุขภาพของผูพิการ เช่น การรับรู้
ภาวะสุขภาพ ความเชื่อดานสุขภาพ การปรับตัว
คุณภาพชีวิต เป็นต้น

2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่อง
ปัญหาและอุปสรรคในการสงเสริมพฤติกรรม
สุขภาพของผูพิการ เพื่อหาแนวทางในการลด
ปัญหาและอุปสรรคตางๆ ในการดำเนินงานให้
ผูพิการมีพฤติกรรมสุขภาพไดอยางครอบคลุม
ขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผูพิการมีพฤติกรรมสุขภาพที่ดี
สงผลให้ผูพิการมีอายุยืนยาวโดยปราศจาก
โรคภัยและความไมสุขสบายตางๆ

เอกสารอ้างอิง

กชกร ศรีสัมพันธ. บทบาทของสมาชิกครอบครัวที่มีตอพฤติกรรมในการเผชิญปัญหาของ
คนพิการ. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2537.

บุญพา ณ นคร. การศึกษาการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของผูป่วยจิตเวช โรงพยาบาล
สวนสราญรมย์. วารสารพยาบาลสงขลาครินทร์, 15, 39-48, 2538.

พรณา เจริญสันต์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลตอคุณภาพชีวิตของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว
ในจังหวัดสมุทรปราการ. ชลบุรี : วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตร มหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยบูรพา, 2553.

วิไล สัพยา และจุฑารัตน์ สติปัญญา. ความสัมพันธ์ระหวางความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง
แรงสนับสนุนทางสังคมและพฤติกรรมสงเสริมสุขภาพของผูป่วยโรคหลอดเลือดสมอง
ในระยะฟื้นฟูสภาพ. วารสารพยาบาลสงขลาครินทร์, 17, 14-23, 2540.

ศุภณูตา แสงสมเรือง. การดูแลตนเองและการสนับสนุนทางสังคมที่มีผลตอคุณภาพชีวิต
ผูสูงอายุพิการจากโรคเรื้อนในชุมชนสถาบันราชประชาสมาสัย จังหวัด
สมุทรปราการ. สมุทรปราการ : วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
วิชาบูรณาการนโยบายสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, 2554.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. สรุปผลจํานวนคนพิการจากการสำรวจ. งานสถิติการศึกษาและทัศนคติ
ฝายสถิติแรงงานและการศึกษา กองสำรวจประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักนายก
รัฐมนตรี, 2555.

Cobb, S. Social Support as a moderator of life stress. *Psychosomatic Medicine*, 38, 300-314,
1976.

Schaefer, C., Coyne, J.C. and Lazarus, R.S. The health related function of social support. *Journal
of Behavioral Medicine*, 4(4), 381-406, 1981.